

by s ohledem na známé jí poměry již původní svou přihlášku dědickou těmto poměrům přizpůsobila a po případě k jedné polovici pozůstalosti ze zákona za dědičku se přihlásila; když tak neučinila, nelze tvrditi, že její přihláška proto byla formálně vadnou, a že proto odporuje spisům názor soudu rekursního, že její přihláška dědická vyhovuje formálně předpisům §§ů 75, 115 a 117 patentu o mimosporném řízení.

Čís. 6162.

Nelze povcliti exekuci zabavením nároků a příkázáním k vybrání, které prý přísluší povinnému proti poddlužníkovi, jehož povinný pověřil inkasem pohledávek, které povinnému přísluší proti jeho dlužníkům za dodané zboží.

(Rozh. ze dne 1. července 1926, R II 173/26.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením nároků a jich příkázáním k vybrání, které prý přísluší povinné straně proti G-ovi, z toho důvodu, že pověřila povinná strana poddlužníka G-a inkasem pohledávek, které povinné straně přísluší proti tuzemským dlužníkům za dodané dříví, zejména proti Janu W-ovi, takže jest poddlužník G. vůči povinné straně povinen, jednak peníze u dlužníků vybrati a jednak vybrané peníze povinnému vyplatiti nebo s nimi podle jeho příkazu nakládati. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle předpisu Šu 54 čís. 3 ex. řádu musí vymáhající věřitel v návrhu na povolení exekuce mimo jiné označiti části majetku povinného, na které exekuce vedena býti má, jakož i místo, kde části ty jsou, a konečně udati vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující neb exekuční má vydati pro vedení exekuce. Vymáhající věřitelka tvrdí v dovolacím rekursu, že všem těmto zákonným požadavkům dostála, když s ohledem na to, že jí není známo, zda-li jde zde o skutečný postup pohledávek povinného na poddlužníka z dodávky dříví třetím osobám, či o pouhý mandát povinného na poddlužníka k inkasu těchto pohledávek, ve svém návrhu na povolení exekuce uvedla, že žádá také zabavení pohledávek povinného, které mu proti poddlužníkovi přísluší z toho důvodu, že povinný poddlužníka pověřil inkasem svých pohledávek za dodání dříví třetím osobám zejména Janu W-ovi, poněvadž tím jest dostatečně označena ona část majetku povinného, na který exekuce má býti vedena a poněvadž tím dále dostatečně vysvětlen jest poměr mezi povinným a poddlužníkem a z něho plynoucí závazek k vydání vybraných peněz poddlužníkem povinnému a poněvadž konečně uveden jest i okruh osob, na které se vztahuje vymáhající věřitelkou tvrzené inkaso pohledávek povinného poddlužníkem. Tyto vývody dovolacího rekursu nejsou však způsobilé, by vyvrátily nebo zeslabilly správnost názoru soudu rekursního, že k povolení exekuce zabavením ná-

roků a příkázáním k vybrání, které prý přísluší povinnému proti poddlužníku Šimonu G-ovi z toho důvodu, že povinný pověřil poddlužníka inkasem pohledávek, které mu přísluší proti tuzemským dlužníkům za dodané dříví, zejména proti Janu W-ovi, není splněn předpoklad Šu 54 čís. 3 ex. řádu, ježto zabavením tímto mohlo by býti postiženo jenom to, co poddlužník od dlužníků povinného již skutečně vybral, nikoli však to, co dosud poddlužníkem vybráno nebylo, ježto ohledně toho dosud poddlužník Šimon G. není dlužníkem povinného a nemůže proto z toho důvodu o nějaké pohledávce povinného vůči poddlužníku býti řeči, neboť pouhý nárok povinného na plnění proti G-ovi není nárokem majetkovým a zpeněžitelným ve smyslu Šu 330 a násl. ex. ř., nýbrž nárokem osobním povinného ve smyslu Šu 1009 a násl. obč. zák. Poněvadž pak návrh exekuce v onom směru neobsahuje žádných údajů, a poněvadž, jak svrchu uvedeno, na pohledávky povinného proti Šimonu G-ovi, které teprve v budoucnosti inkasem oněch pohledávek vzniknou, exekuce již nyní vedena býti nemůže, jeví se zamítnutí návrhu na povolení exekuce důvodným. Na tom nemohou nic změnit úvahy stěžovatelky, zda povolením této exekuce stala by se poddlužníku křivda čili nic, a zda při tomto právním posouzení povinný a jeho poddlužník mohli by zmařit úspěch exekuce tím, že nechají vybrati peníze od dlužníků povinného po doručení platebního zákazu, neboť úvahy tyto nejsou způsobilé, by změnily něco na předpokladu §§ 294 a násl. ex. ř., že pohledávka povinného, která zabavena býti má, v době zabavení již musí existovati a musí také vymáhající věřitelkou jasně býti označena.

Čís. 6163.

Pozemková reforma.

Historický vývoj a právní povaha patronátu. Úprava patronátních břemen při dobrovolném a nuceném rozdělení statku.

Státní pozemkový úřad není povinen, by s oddělenou částí statku, na němž patronát vázne, převzal i jen poměrný díl patronátních břemen *in natura*, tím méně, by je přejal *in solidum* jako závazek *simultanní*.

Traktát *de juribus incorporalibus* má na mysli jen zcizení statku jako celku. Předpis písm. J Šu 20 traktátu byl změněn čl. XIV. uv. zák. k ex. ř.

§ 144 ex. ř. a reální odhadní řád najmě jeho § 21 neplatí při oceňování převzatých nemovitostí.

»Osobité vlastnosti« ve smyslu Šu 43. náhr. zák. jsou nejen ty, jež cenu zvyšují, nýbrž i ty, jež ji snižují. Jest na Státním pozemkovém úřadu, by odhadl patronátní břemena, vypočítal uhražovací jistinu, srazil ji ze zákonné ceny nemovitostí a zbytek prohlásil za přejímací cenu určenou k rozvrhu.

Odhad a výpočet patronátních břemen lze provést i soudu v řízení rozvrhovém a to tak, že se vyšetří hodnota patronátních břemen podle cen let 1913—1915, zkapitalisuje se, kvóta vypadající na převzaté nemovitosti z kapitálu se vyhradí a zbytek se teprve rozvrhne jako přejímací cena.